

"Kyl mul menee tosi hyvin"

Kävin normaalisti peruskoulun. Mulla oli yks hyvä kaveri ja muutama muu kenen kanssa pyörin. Peruskoulun loppua kohden jatko-opinnot alko ihan kauheesti ahistamaan ja stressaamaan, kun kaikki muut kaverit lähti amikseen ja ite menin lukioon.

Noh, kesä meni hyvin mut henkinen helvetti alko syksyllä. Lukiossa heti ensimmäisinä päivinä mua alettiin syrjimään. Koin (ja koen edelleen) olevani riittämätön. Useita kertoja kuulee, kun ihmiset puhuu paskaa selän takana. Ryhmätyöt teen yleensä yksin, kun mua ei mihinkään ryhmiin haluta. Liikkatunneilla oon viiminen joka valitaan. Kaikki kohtelee kun oisin joku friikki.

Tän takia aloin viiltelemään, jotta saisin pahaa oloa jotenkin purettua. Ei mulla ollut enää ketään kelle avautua. Ulkoisesti en kenellekkään pahaa oloani näyttänyt, kävin koulussa normaalisti ja vanhemmatkin oletti, että mulla on kavereita. Aina, kun joku kysy miten mulla menee, vastasin et tosi hyvin.

Kohta siirryn kolmannelle vuosiluokalle ja sama meno jatkuu edelleen. Nyt tosin viiltelyn oon lopettanut. Olo on edelleen masentunut enkä meinaa enää jaksaa tehdä mitään. Mulla on vaan muutamia kavereita, nekään ei enää haluis melkeen ikinä nähdä, aina keksii tekosyitä et voi peruu näkemiset. Koen että mun on pakko jatkaa perheen takia, jos niitä ei olis ni oisin varmaa jo kuollut. Yksinäisyys tappaa.